

De verleiding

Vishal Hira

"Testen bij de minste klachten". Het is een regel die ik strikt naleef en vanuit een gevoel van professioneel plichtsbesef aan anderen opleg. Van de schoonmaker tot directeur, eenieder die het ook maar waagt om per ongeluk te niezen of te kuchen mag een goed geoefende blik van betekenisvolle strengheid met een vleugje teleurstelling verwachten. Toegegeven, misschien speelt er ook een stukje gevoel van morele superioriteit, maar ach, het is voor het goede doel. Ik kan mij dan ook storen aan de mensen die klagen over de oro-/nasofarynxafname. Het ongemak is beperkt, en eventuele langdurige emotionele schade wordt voorkomen door de posttraumatische amnesie. Dankzij mijn kleine kinderen heb ik me inmiddels negen keer moeten laten testen op SARS-CoV-2, telkens met een negatieve uitslag. De laatste keer was afgelopen zaterdag nog, met slechts een loopneusje ging ik vrolijk naar de teststraat. De uitslag heb ik afgewacht, terwijl ik de groene aanslag van mijn terrastegels verwijderde.

Afgelopen dinsdag werd mijn vierjarige dochter wakker met een snotneus en een kuchje. Ik keek haar veelbetekenend aan en zij snapte het meteen. "Yeah, testen!", riep ze verheugd. Het vooruitzicht op een diploma en een kleurplaat is blijkbaar voldoende om haar in opperste staat van blijdschap te doen verkeren. Dat is het voordeel van een jaar lang niets krijgen, omdat niemand langs komt. De volgende dag begon mijn vrouw te snotteren en te kuchen. Zij bleek iets minder enthousiast om zich te laten testen. Misschien wel begrijpelijk, zij zou immers geen diploma en kleurplaat krijgen. Ze vroeg mij of het wel nodig was, onze dochter was negatief en zij had dezelfde klachten. Mijn inmiddels welbekende blik deed haar naar haar telefoon grijpen en binnen enkele minuten was de testafpraak gemaakt. Mijn vrouw keek me nog geërgerd aan, onze zevenjarige dochter aanschouwde het geheel hoofdschuddend.

Donderdag bleken de twee geteste dames dusdanig ziek dat zij de hele dag thuis zijn gebleven. In de avond voelde ik een kriebel in mijn keel.

Het is nu vrijdagochtend, ik zit aan de eettafel. Ik werd wakker met forse keelpijn en een rechterneusgat waar dik slijm uit kwam. Het ergst waren mijn bijholtes. Ik voelde de behoefte om een spuit te pakken, de naald in mijn rechter sinus maxillaris te rammen en alle inhoud op te zuigen. Ik weet uiteraard wat dit betekent, ik moet mij laten testen. Afgelopen oktober had ik dezelfde klachten. Ineens herinner ik me hoe de keelwat over mijn amandelen schraapte, ik moet kokhalzen bij de gedachte. De nasofarynxwat voelde als een boor die via mijn neus probeerde mijn oogkas te bereiken. Ik herinner mij de waterval aan tranen uit mijn rechteroog en het medelijden in de ogen van de afnamedame. Ik kijk voor me en zie een antigeensneltest liggen. "Bij klachten naar de teststraat." Ook die regel leg ik mijzelf en anderen continu op. Ik twijfel, maar ik heb de test zelf gevalideerd en twee keer in één week naar de teststraat lijkt mij teveel. Na 15 seconden is het controlelijntje mooi positief. Ik glimlach als ik terugdenk aan de mensen die bij de validatiestudie opmerkten dat de test zo snel negatief was geworden. Na 15 minuten is het testbandje nog steeds negatief. Triomfantelijk zeg ik tegen mijn vrouw dat ik nu niet naar de teststraat hoef, de transmissieroute is immers duidelijk, onze dochter en zij waren negatief en mijn antigeentest is ook negatief. Mijn vrouw kijkt mij aan met een blik van betekenisvolle strengheid en een vleugje teleurstelling. Ik kijk hoopvol naar mijn dochters, maar zie dezelfde blik. Met een zucht pak ik de telefoon om een testafpraak te maken. Als ik de verleiding al niet kan weerstaan, hoe zou het de leek dan vergaan?

Met weer een negatieve uitslag geef ik de pen door aan Fleur Koene.